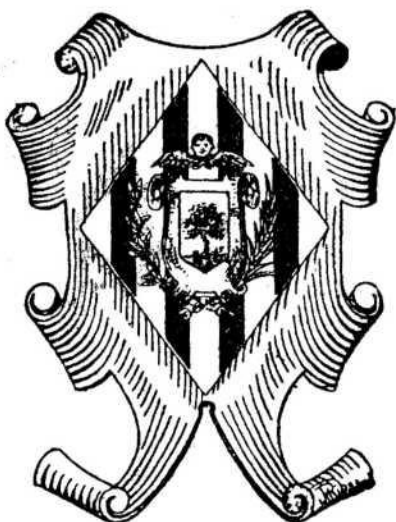


El Baix Penadés



Preus de subscripció

Vendrell, trimestre.	1'25 pessetes.
Vora,	1'50
Baranger	2'25
Número corrent, 10 cèntims	Atraçat, 20 cèntims

Direcció i propietat:

IMPREMTA RAMON
— TELÈFON 770 —

ANUNCIS A PREUS CONVENCIONALS

REMITITS: 15 CÈNTIMS LÍNIA

No s'admeten escrits sense firma

NO'S TORNEN ELS ORIGINALS

Historia vendrellenca

Notes fúnebres

Ja que el temps ho porta, plau-nos avui parlar als nostres llegidors de tombes i cementiris; mes ens apresurarem a manifestar, amb el fi de que la majoria no girin full sense llegir-nos que no tenim pas l'intent d'evocar espectres i parlar de fantasmes, sinó única i sencillament dir quelcom de la vellúria sobre les necròpolis i sepultures en nostra vila, que sempre resultarà profitós baix lo punt de vista històric.

Es ben sapigut que'ls enterraments antigament se feien per regla general al costat de la església. A la sombra de ella i protegits pels estesos braços de la creu del Crucificat, volian eternament descansar nostres besavis després del romiatje d'aquesta vida, fent aixís una eloqüent protesta de la fé que tan fondes arrels tenia en sa consciència, i de les fermes creències religioses que professaven.

Nostra vila no havia pás d'ésser una excepció de la regla, i natural és, doncs, que tingués lo fossar adossat a les parets de la església, desde la més remota antigüetat. Ja avants de construir-se la actual església, hem llegit en escriptures de tres i quatre cents anys endarrera, referents a cases properes a aquella, la circumstància de confrontar pel detràs amb lo cementiri, lo qual indica que desde la fundació de la vila allí havia existit sempre.

Quan a principis del segle XVIII s'edificà l'actual temple, també continuà d'igual manera a son costat l'antic fossar, engrandint-lo i agafant lo terreny sobre'l qual està edificada part de la actual casa de la vila, la capella del Sagrament i demés adjunts fins a trobar lo carrer de darrera de la església ocupat avui per coberts i corral que més tard s'apropriaren en part alguns particulars.

En un testament de l'any 1737 lo testador «legeix la sepultura a son cos fahedora en lo cementiri de la parroquial iglésia, sota la finestra de la capella del Sant Cristó, hont,—diu—hi reposan mon pare i ma germana.»

Sobre el terreny pot comprobar-se que la terra sagrada escollida per aquell testador, avui es corral particular.

Mes curiós encara és un altre testament de la mateixa època en la qual es consigna que'l testador vol ésser enterrat en lo dit cementiri, «sota los pesos del rellotge, al recó.» Com lo campanar actual fou edificat amb posterioritat, les campanes foren colocades en lo que avui ne diem *campanar vell*, i allí sens dubte hi havia el rellotje penjant els pesos a la part de fora en terreny on avui està edificada la casa comunal.

Cansada sens dubte aquella tarra després de tants segles d'engolir cadàvers, arribà el dia en que degué pensar-se seriament en fer un nou fossar, i nostres passats tingueren la mala idea de empassar-lo en un solar, per cert ben raquític, a la banda de mitj-dia, tocant amb el torrent i el camí de mar, avui carratera real, inaugurant-lo en l'any 1768 segons resava la llinda de la portalada, secularitzat fa poc temps com és ben públic; i subsistent fins que les necessitats de la vila, que tant s'havia engrandit a principis del segle passat, feren indispensable la construcció d'una nova necròpolis.

En efecte; aprovats els planos del actual, per la Reial Acadèmia de Sant Fernando amb data 9 de maig de 1847, s'acordà per l'Ajuntament la construcció en 24 de Febrer del següent any, i subhastades les obres per la quantitat de 26.000 rals s'invertiren en pago d'elles 18.000 rals que obraven en poder de la Junta de Beneficència i altres 4.000 rals del presupost municipal, essent la acta d'on treiem aquestes notícies, que «distints particulars oferiren donatius per a la construcció del nou cementiri, qual obra se fa absolutament indispensable en obsequi de la salut pública i de la decència i dignitat propia d'un lloc sagrat».

Aquí fariem punt final si no creguessim oportú donar algunes notícies de les tombes que hi ha a l'interior de la església i que segurament la major part dels nostres llegidors, si bé hauran vist les lloses que les cobreixen, ignoraran qui són els difunts que en elles descansen.

Hi havia avants la piadosa costum per part d'algunes persones, de voler ésser enterrades dintre de la església. Aixís és que la confraria de Nostra

Senyora del Roser, davant del altar del mateix nom, hi tenia una tomba en la qual s'hi enterraven els confreres pagant deu sous per dret de sepultura. Altra n'hi havia amb les mateixes condicions en l'altar o capella del Sant Crist. Molts son els testaments que havem llegit, sobre tot de persones acomodades, en les que disposen voler ésser enterrades en lo *vas o sepultura* del Roser o del Sant Crist.

La familia Nin del Molí Alt ne tenia una altre per a son ús particular, *coram altaris Sanctæ Anæ*, es dir, davant del altar de Santa Anna, segons se llegeix en lo privilegi concedit per lo senyor Bisbe de la diòcesis en l'any 1739, existent encara avui dia, mes sens poguer-se llegir la inscripció completament borrada per les petjades.

I en lo creuer s'hi veuen perfectament conservades altres dues tombes; en una d'elles hi descansa lo Rnt. Pàrroco D. Antoni Ferrer, que governà nostra Parroquia desde l'any 1716 fins el dia 19 de setembre de 1759 en que morí, digne de recordança per haver construït, amb la ajuda del poble, la actual església; i en la altra hi jau Mosen Manuel Aumatell, Rector i Degà del Penadés, que també regí per llarg temps nostra parròquia, o sia desde'l mes de juny de 1770 fins el dia de sa mort, ocorreguda als 24 de Setembre de 1809.

Tals son les escasses notícies que, trobant-nos als volts dels dies de Tots Sants i de la Commemoració dels difunts, podem donar dels llocs on reposen les cendres del nostres avantpassats, per tots els quals repetirem aquella cristiana frasse amb que la Església acaba els precis per les ànimes dels que foren: *Requiescant in pace.*

JAUME RAMON

La Pedrera del Médol

A l'anar-hi per primer cop, me semblà que visitava un cementiri: un cementiri on mai s'hi ha fet cap enterrament, on mai cap despulla s'es corrompuda; un cementiri d'idees, d'iniclatives, d'empreses grans, gloriosament realitzades o tristament fallides; un cementiri més oblidat i més silenciós que'ls altres. No té llibres d'òblits,

ni inscripcions, ni creus; no s'hi senten brandar campanes, ni caminar els fossers per avingudes tètriques. Més no hi manquen xiprers: uns xipres com no n'he vistos mai de tant alts i tant gracils. I, al mig, un altre xiprer de pedra, *el Médol*, una mena de columna o d'obelisc que s'alceca com un símbol.

Ne diuen. *La Pedrera del Médol*, d'aquell cementiri extrany, i es prop de l'antiga *Via Maxima* que mena a Tarraco la senyorial. Fa segles, familers d'anys, treien d'allí carreus i més carreus per bastir ciutats i villes i monuments fastuosos. Quins? Del cert, no se sab. El poble tarragoní diu que amb pedra d'aquella fou bastida part de la Seu, i, abans que ella, part de les muralles; però, si les muralles se'n recorden, no'n fa pas esment la Torre dels Scipions, tot i essent més propera, ni tampoc l'Arc de Barà. Llur pedra no es pedra d'aquella i hom diria que *La Pedrera del Médol* es més vella que'ls vells vestigis de les civilitzacions conegudes.

Es un gran clot de parets dretes i llises, de roca viva; rogenques a claps, gairebé sagnants quan hi bat el sol, com els llavis d'una immensa ferida; i a claps ennegrides pel temps com les penyes de Montserrat, marcant-se ací i allà'ls escairats dels blocs que'n tallaven. De sobre dexaren de treballar-hi no se sab per què; i ningú se n'ha recordat més, llevat algun pintor o poeta que l'ha visitada devotament i l'ha traslladada a la tela. L'obelisc del mig, *el Médol*, resta com un índex dreçat assolint l'elevació total del clot i indicant la molta pedra que'n fou treta. I entorn de l'obelisc tot es malesa, i d'entre ella s'alsen els xiprers, que fan competència a l'obelisc estrany-se, esllangint-se, aprimant-se cercant l'aire i el sol. Aquells arbres semblen tot *esperit*. Pugen xuclats per un anel, més que impulsats per la propria saba. I són joves, i semblen renovar—pobres imponents!—velles i gegantines aspiracions. I que sols que's troben en llur daler! Que sola la natura que'ls rodeja! Que medita abunda, que amorosament dolorida encara, entorn del terrible esborranc, empremta d'uns homens que recorda i anyora!

I quina espiritualitat tant dolça, dins

la rudesia del medi! Quina impressió la d'aquell cementiri d'idees esvanides, d'activitats que foren! Que n'es, de corprendor; en mig de l'oblit en que jaui! Les istorles no'n parlen, els poetes no'ls canten, els caminants no se n'adonen. No mes les hores que per tants segles l'han veïllat nit i dia, s'hi aroseguen pensatíves, i sembla a voltes que s'hi aturin amb recança d'enamorades.

Vaig allunyar-men amb l'esperit fatigat. Enrera quedà la melangiosa visió perdent-se a poc a poc, i amb ella la sentor de les farigoles, dels romansins, del té deroca, de tot l'asperebham que veïlla'ls enderrocs de l'antrè dantesco amb la mateixa silenciosa devoció amb que les verdes falcies afalguen eternament, en l'ombriu de les catedral, les caraces immobils dels capitells i de les gàrgoles.

Vaig arribar a envistes de la mar i vaig sentir un consol pregon al petjar la sorra blana, i vaig deixar-me caure, de cara al vent, desitjant oblit i repós.

Oh la sorra de la platja, l'inestable sorra!... Sembla que tot s'hagi d'oblidar allà on no hi pot romandre re ni bastir-s'hi re... Tot aire, tot sorra, tot oblit!...

Després, a l'hora baixa, quan l'aire és encalmat, i la llum suau, i les veus sembla que sonin més armòniques i més llunyanes; a l'hora noble i serena en que tot pensa i tot fa pensar; jo no poguí oblidar la visió imponent de *La Pedrera del Médol*.

LUÍS VIA

Al entorn del nostre Sindicat

La nostra pagesia, aquella veritable pagesia que viu única i exclusivament dels productes que renta la terra, aquesta classe per excelència soferta, que sempre s'ha vist postergada per la seva apatía a la organització que li ha mancat per altal motiu una protecció real i suficient, sembla que ara s'ha decidit a moures i per fi ha comprés aquella màxima de que «la unió fa la força», entrant i engroixint les fileteres dels qui desde tants anys formen al Sindicat Agrícola d'aquesta vila.

Una prova ben evident i palpable n'es el que enguany guardin les tines del Sindicat unes dues mil cargues més de vi sobre del nombre més elevat que les anteriors anyades havia assolit aquest Celler comunal, i això que enguany la collita aquí ha sigut ben escassa.

I per si no fos un dato suficientment demostratiu çò que deixem exposat, ¿què direm de la secció «Fassina»? Amb tota recnasa se ha vist obligat el consell directiu a manifestar que no li és possible admetre mes brises de les compromeses fins ara, dato verament indiscutible que demostra l'impuls prè enguany per la nostra primera entitat agrícola.

I tota vegada que aquí ens referim a la «Fassina», i per tant a les brises, bó serà evidenciar d'una manera clara i concisa, el mal efecte que ha produït entre la pagesia la manera especial de tractar certs negocis enguany emprat per algunes cases en la compra d'aquest producte destinat a la extracció del esperit. Deu entendres bé, i tal com és, lo que significa una associació de pagesos, que amb llur unió i esforç no persegueixen altra finalitat que la de treu-

rer més profit dels seus fruits; lo qual es ben diferent, baix tots sos conceptes, per a igualar aquestes entitats amb cases particulars i negocis purament mercantils. No creiem hi hagi ningú que se li ocurreixi igualar als fabricants de esperit amb les Fassines sindicals que també es dedican a aquella obtenció. Aixó no obstant, tothom està en la llibertat de emprar en llurs negocis la forma que que més bé li sembli; però creiem no es fa un paper gaire lluit al pretendre imitar en els negocis particulars la forma cooperativista de les associacions. La pagesia organitzada no va, entenguis ben bé, a fer una competència a ningú, sinó que busca, a base de associació, la obtenció d'un major rendiment a llurs productes. La competència industrial no la accepta ni deu acceptar-la cap associació, i per tant creiem innecessari remarcar que aquí no serà pas ella la que guiarà l'actuació del nostre Sindicat. Entenem prou capacitat al consell directiu, del nostre Sindicat per assabentar-lo del camí que ell deu seguir en aquest punt determinat.

VINASSÓ

La meva amiga X.

La meva amigueta X, que vaig conèixer en el *sarau* de la festa major d'un del pobles de la nostra comarca, era una noia molt xamosa, per cert. Era'l seu tipu un xic alt i esbelt, de cara hermosa i llavis riallers. Les seves paraules plenes de dolça melangia, semblaven surtides del fons d'una ànima divina...

Aixó feia que fos molt sol·licitada per a ballar sobre aquelles rústiques rajoles on els seus peus de delicada nina reblen les *acariciadores* treptijades del peusos de quiscún d'aquells pagerols. Vaig atrevir-me a invitar-la per a ballar un *pericon* acceptant ella molt galanament. No havíem donat tres voltes quan de sobte parà delxant anar un jaíl.

—Què li passa, amigueta meva? vaig preguntar-li.

—Res; que m'han romput el rellotge-pulsera.

Efectivament; unes manases encrostatades havien topat amb les nostres i la pulsera de l'amiga n'havia rebut les conseqüències.

Des d'aquell dia s'establí entre nosaltres certa sinpatía i cada vegada que'ns velem l'amistat semblava més sincera. Per aixó no temé en dirme un dia:

—La meva ànima se sent oprimida en el viure de poblet. Voldria conèixer nous oritzons que omplenessin de llum la meva vida... Dígulm, amic, vosté que és un home més experimentat que jó; com deu ésser la vida de ciutat? L'home d'allí, com el d'aquí sent amor per a la dona? Es possible que l'home pugui estimar-nos tal com ens imaginem nosaltres? Expliquim tot aixó, ja que son nostres quimeres predilectes.

—Me deia un bon amic, i aixó es sols çò que vaig a dir-li, que la brillantor de les clutats i capitals desvetlla'ls ulls; sa magnificència sedueix els sentits; però debaix aquesta capa daurada és troba la major part de les vegades, un metall fals i grosser. En els pobles no hi ha brillantor, però sí solidesa; no hi ha faust, però sí co-

moditats, finalment les persones se coneixen i hi ha més acert en la elecció de la dona.

Les riqueses a una dona, la fan per lo comú soperva; l'hermosura la fa presuntuosa; la afabilitat l'inclina a la complacència i la juvenesa a brillar en societat. Si's procura que sa virtut se sobreposi a tots aquest accidents, res s'haurà de temer de ella.

L'home busca sempre a la dona per un instint de naturalesa; l'aima per simpatía i l'aborreix per antipatía. Si feta la elecció d'una dona per inclinació, l'home la veu neta, amable, fina, modesta, econòmica, laboriosa i fidel, la inclinació passa a ésser amor, i l'amor a passió vehement; però si la veu desatinada per caràcter, falsa, altiva, envejosa, poc cuidadosa del seu deure i dominada d'altres defectes semblants, l'home li pren adversió, es va separant amb prudència i acaba per fugir d'ella.

L'exament del cor de l'home deu ésser el primer objecte de la dona, i si aconseguix apendre'l i seguir les seves inclinacions, sabrà mantenir sempre la seva soberania.

No sé si aquestes paraules foren suficients perquè ella's formés idea, més sí puc assegurar que aquí acabà nostre diàleg.

S. E.

AGRICOLES

Per al mes de Novembre.

Vinya.—Es fa la poda preparatoria: facilitant així el pas de l'arada, pot llaurar-se abans dels primers frets. Profunditat d'aquesta llaurada: de 15 a 20 cm. Abans de començar-la ressegueixent-se les males herbes.

Al mateix temps d'espodassar pot fer-se el tractament de la clorosi, untant les ferides amb solució de sulfat de ferro. Cremin-se les esporgadures dels llocs invadits per l'*antracnosi*. Es fa el tractament d'hivern contra la *Cochylis* i *Endemis* (cuc del raïm.)

Es va preparant el terreny per a les plantacions noves.

S'obren valls i rasetes per a colgar fems, vergues etc.; i rases horitzontals en les vinyes de pendents, per aturar les aigües.

Celler.—Tan bon punt hagi acabat la fermentació lenta, i sens esperar que el vi sigui del tot brillant, es trasvassarà: ara és quan la mara és més perjudicial, no sols per la seva quantitat sino també pel nombre extraordinari de gèrmens de malaltia que porten. Aquests gèrmens es troben en la capa de vi térbol que raja després del clar i abans de la mara. Aquest vi térbol no deu barrejar-se amb el clar. Tampoc es posarà amb la mara, car deixant-lo reposar, dona vi bó. Estiguis doncs atent en sorprendre el moment en que va a començar a rajar el vi térbol.

Aquesta trasvassada es fa airejant el vi. Si te tendència a enterbolir-se no. S'ensofraran lleugerament els envassos. Aquests es tapanen bé. Es reompliran periodicament.

Si algun vi encara fermentés amb lentitud es trasvassarà amb mara i

tot, airejant bé, i anyadint 10 grams de fosfat amònic per hectòlitre.

Terra Campa.—Es sembla a la real. Recordar que cal sembrar a la primavera per a obtenir mes bons rendiments. Preparis la llavor segons s'ha dit en la nota del altre mes.

Es sembla a lleguminoses de garriga: faves, vesses, guixes, lleties, llorens, etc.

Es sembla a userda, esparceta, herba de fe, etc.

S'arrenquen les remolatxes.

Es trasplanten les escarxofes.

Arbrat.—La millor época de plantar els arbres es la tardor, doncs tenen mes temps d'agafar-se a la terra.

S'obren els clots per a abonar-los, cuidant de que el fret no els trobi a les arrels descobertes.

Es sembren llavors de plantes de bosc.

Es cullen les olives per a posar a sòls.

Arreglar els trulls, repassant molins prempses, cofins, etc.

Netejar el local de guardar olives abans de moldre-les.

Sempre es bon temps per a referir car coses, el recort de coses sabudes apendre'n de noves. Un bon mitjà per a la consulta d'obres avinents, com «L'huilerie moderne» per J. Chaperon; «Traite des maladies du vin» per Semichon; «Les engrais» per M. Girard; «Química Agrícola» per E. Chancrin; «Viticulture moderne» per E. Chancrin.

ESPECTACLES

Una «Marina»... vendrellenca

Confirmant lo que aquí consignàvem l'altre dia, la representació (podríem dir la primera representació?) de la famosa i també immortal ópera espanyola *Marina*, tindrà lloc el proper dimecres dia set del mes que cursa.

L'espectació que hi ha a vila aquest motiu és gran i justificada. La gosadía de posar en escena una ópera en tres actes, comptant no mes amb elements vilatans, representa un esforç i una bona voluntat per part de tots qui intervenen, quemereix ésser premiada amb la bona disposició del públic, qual, i per sobre de tot, ha de tenir present el fi altruista que ha guiat als organitzadors, i ha fet que sols facilitats trobessin per part dels elements entusiastes de la inspirada partitura.

El goig íntim, sincer i fonamentalment sentit, de coadjuvar en una obra de caritat, com ho és el millorament econòmic del nostre pobret hospital, ha obrat el miracle de reunir al entorn del reputat mestre de música en Joan Ivern, és l'ànima que aguanta l'edifici espiritual que s'està bastint—a un estol de xamoses nenes que modestament, però amb tota la fé del consensut, interpretaran la part coral, no pas gens planera, junt amb la secció cantaire de La Lira. La vintena de professors d'orquestra que compta la vila, espontàniament s'han ofert, tots ells, a cooperar en tan bella festa. Així, doncs, tot çò que constitueix el fons de una obra com *Marina* serà nutrit i brillant, car tots ells sebran posar en la seva tasca aquell es-

purneix que's desprèn de tota obra feta posant-hi el cor.

Dintre aquest marc hi destacaran, rutilants, les primeres figures de la faula que'n Francesc Camprodon ideà, i que tan bella música hi posà l'inspirat compositor Emili Arrieta. La protagonista a càrrec de la triple senyoreta Carlota Gestí, no pot trobar una millor intèrprete; tenor, baríton i baix, son també elements de vàlua: els senyors Urgell, Parés i Bassa, resultan un excel·lent quartet que serà ben secundat per la senyoreta Maria Gual i els senyors Ferré i Nin.

Els assaigs sovintegen; els tramoyistes no pàren; la comissió organitzadora està en reunió permanent. Prompte contemplem, al aixecar-se el tel·lo de boca del Casino Circo la

«Costa la de Levante,
playa la de Lloret...»

REFRAN

DEPORTIVES

FUTBOL

Morters del 42, 3.—F. C. Vendrell 1.

Diumenge a la tarda els tims que deixem anotats es presentaren al nostre camp on, davant un ben escàs públic contindren un partit «amistós».

El tim barceloní dominà durant la majoria de temps, si bé els locals, que dit sia de pas portaren un joc molt desacertat, reaccionaren a la segona part i lograren amb un esforç mancar el d'honor.

Si no correguessim perill de ésser mal entesos, apuntarien aquí algunes observacions pel tim local, que talment com si s'hagués agegut sobre els llorens, avui se li podria apropiat aquella frase feta «com mes anem menos valem». I és llàtima això, i més estant a punt de començar-se el campionat, a quin concurs tenien esperances fundades de que hi farien un bon paper, pero si no hi posen mes el coll potser no sigui això lo que hi aniran a buscar.

DE TOTS COLORS

El paper dels diaris

Avui, que la quantitat de paper que gasta la premsa és tan formidable que no queda lloc o habitació on no hi hagi uns fulls impresos abandonats en algun recó, bõ serà que sapiguem els nostres llegidors, que a més de les notícies que ells ens porten el paper de periòdic te utilitat per altres moltes coses, doncs la tinta d'impresió és un dels millors presservatius contra les arnes.

La roba guardada a les calaixeres i caixes, es conserva perfectament, excent dels efectes d'aquell insecte, si se la embolica i tapa bõ amb papers de periòdic sense cap necessitat d'usar polvos de canfora ni cap altre específic.

El gel es conserva mellor amb el paper de diaris que d'altre manera.

Finalment, si ara que ve el temps fret, vos volem guardar perfectament el pit dels seus efectes, no teniu mes que posarvos sobre el mateix un periòdic i vos el mantindrà tant calent com si hi portessiu una pell o franel·la.

ENDEVINALLA

Sens ser burleta escarneixo,
i per més que vulga fer-ho,
no puc mai ser embsutero,
i fent retratos me llueixo.

Totom qui al davant se'm posa
se fica dintre de mí.

Si no ho encertes ni així
ja't dic jo que ets poca cosa

La solució a la vincent setmana

Solució de la anterior: la mar

Passa a la 4.ª plana.

Caixa de Crèdit i Estalvis del Vendrell

Capital desemborsat: 500.000 ptes. Reserves: 125.000 ptes.

Carrer de Slamerón 13 Telefon 774

Inscrita a la Associació de Banques de Barcelona

Banca, Borsa, Valors, Cupóns

Descomptes de títols amortitzats—Sotscripcions a empréstits—
Dipòsits de valors—Pignoratons—Girs, cartes de crèdit i ordres
telegràfiques de pago.

Comptes corrents en monedes nacionals i estrangeres

Comptes corrents especials amb llibretes

abonant els interesos máxims de les Banques inscrites en la Comissaria Régia de la Banca privada fundada per l'Estat baix les seves garanties:

a 8 dies de pre-avis.	3 per 100 anyal
a 6 mesos plaç.	4 per 100 »
a 1 any »	4 i mitj per 100 anyal

D'ençá del dia de l'imposició

Fonda del Comerç

— de —

Salvador Bundó (a) Tuis
Passeig de Castelar, 12 Telefon 764
VENDRELL

Expléndides habitacions
amb quartó de bany.

GARAGE
Autos de lloguer a 1, 1'50 i 2
plaz. kilometre

OLIS — BENSINA, A 68 CENTIMS LITRE

Banca Palau

Corresponsal del Banc d'Espanya

Telegrams: PALAU - BANQUER

TELÉFON 781

VENDRELL

Descompte de lletres i demés documents
de gir - Xecs - Comptes corrents-Dipòsits
en efectiu - Compra-venta de valors - Se-
gurs de canvi - Descompte de cupons -
Canvi de monedes nacionals i estrangeres.

Reb diariament (6 tarda) el canvi tancament de la sessió de Borsa
de Barcelona

Abona els següents interessos

Comptes corrents a la vista	3 per 100
Llibretes d'estalvi	4 » 100
Dipòsits en efectiu a un any	5 » 100

.....
Els millors
.....

Mosaics

son els de la

Casa JULIVERT

Escales, aigüeres, piques, lavabos, watters,

Safretjos, dipòsits, balustres, tuberíes,

Ciments de tota mena, guix i Cals Hidraulica.

Dr. Robert, 11 ♦ VENDRELL ♦ Teléfon 811

Ciments de totes classes de Vallcarca

Portland artificial LANDFORT, de gran resistència

Articles de totes classes per a la construcció

Articles sanitaris i de granet

Artificial i ciment armat

Accesoris per a tota classe de sanitari

LLORENS BOVE Plaça Teatre, 6
VENDRELL

INFORMATIVES

Deia *El Vendrellense* de la setmana passada:

«Como en el día de la Fiesta de la raza no ondeó el pabellón nacional en las Casas Consistoriales, supimos que fué un olvido involuntario, a pesar de la importancia mundial que se le dió; pero como tampoco se puso en el día del cumpleaños de S. M. la Reina Victoria Eugenia deseamos saber si es que no tienen en el Ayuntamiento el glorioso estandarte español.

En caso negativo, ofrecemos al señor alcalde nuestras columnas para la suscripción de debe iniciar, ya para no gravar el erario comunal, ya para no volver a hacer un mal papel cuando llegue el caso otra vez.»

Ho copia *El Diario de Tarragona* del dimarts dia 30, i pel seu compte hi afegeix:

«No nos extraña, caro colega vendrellense, que no haya sido izada, en aquel Ayuntamiento, en días tan señalados, la enseña de la patria porque según noticias el alcalde de la mencionada villa tiene tanto de español como nosotros de obispo.

La cabra siempre tira al monte, y los separatistas de una manera o de otra han de enseñar las orejas.»

¿Comentari? No en necessita pas manobra tan burda, entaulada pels mercaders foragitats per fer mèrits davant qui els espolsa del temple de la política. Volem creure en la paraula de justiciers que han empenyat els homes avui dirigents de la situació; però bò serà advertir-los que'l *rac rac* que per aquí se sent es sols el cant de les ranes que viuen encara al toll d'aigües corrompudes.

La festa de Tots Sants enguany ha transcorregut amb aquell colorit grisós que és la nota d'una festa tradicionalment tristoia. El cel s'encapotà caigué algun ruixim, les confiteries feren el seu agost (encar que ens trobesim al Novembre) i la fumerola dels fogons de les castanyeres posà com un arrodoniment a lo que recordavan a cada hora les campanes de la església.

La sessió de l'Ajuntament aquesta setmana careixé d'importància, hant-se dedicat solsament al despatx d'assumptes de tràmit i passant a estudi una proposta per substituir per una bàscula la romana pesadora del mercat de garrofes.

Hem rebut el numero 2 de la «Guia de ferrocarrils» que publica mensualment la impremta Castells, de Valls, i que és de tanta utilitat, pels seus dats complerts, a quants viatgin per Catalunya.

Es ven a les principals llibreries, quioscos i estacions de ferrocarrils.

Ha visitat nostra redacció una interessant revista denominada *Gaceta de las Artes Gráficas del libro y de la industria del papel*, que com indica son titol ve a omplenar un buit que es sentia en aquest ram, que tot i éssent el mes important per la cultura dels pobles, és també el mes olvidat, potser per allò de que el sastre es el que va...

Li desitgem llarga vida i forsa prosperitats.

Dissabte passat aparegué a vila a la llum pública una nova publicació setmanal que es denomina *Natura*.

Al correspondre a la salutació que ens dirigeix, li desitjem llarg temps de vida i moltes prosperitats, tot i establint-li el canvi.

L'autonibus que fa el servei desde nostra vila a Tarragona, ha modificat l'hora, sortin ara a les 8 del matí de vila cap a Tarragona, d'on torna a sortir a les 12'30 i a la tarda a les 3 d'aquí i a les 6 d'allà. El preu del viatge es el mateix a excepció del primer i darrer, que sols val 2 pessetes.

A propòsit d'autonibus: fa dues setmanes cridavem l'atenció sobre si fora possible reanudar la carrara de Calafell pel tren que surt de Barcelona a les 7 de la vetlla, tota vegada que'l que passa per aquí ho fa ara mitja hora mes aviat; i amb tot i la importància que, a la nostra manera de veure les coses, te això per tots els vendrellencs, que sapiguem per ara ningú se n'ha preocupat. Després ens queixarem insoladament de les curtes facilitats que te'l Vendrell, ¿veritat?

El día de Tots Sants estigueren en nostra vila el senyor enginyer d'Obres Públiques d'aquesta provincia acompanyat del senyor Altimira, també enginyer de dit cos i director que ha sigut de la carretera de Sant Vicens, els qui, acompanyats del empresari de la mateixa procediren a la admissió per l'Estat d'aquella obra, tant la part acabada, que compren desde el poble fins a tocar al nostre terme municipal, com de la explanació feta en aquest.

SECCIÓ OFICIAL

REGISTRE CIVIL

Naixaments: Un nen fill de Rosend Morgades Marimon i de Dolors Mir Milà.
Defuncions: Maria Giró Bonsoms, de 42 anys.

Matrimonis: Domingo Trillas Papiol amb Maria Fontanilles Colet; Francesc Rius Mañé amb Francisca Pijoan Lafara.

IMPREMTA RAMON :: TELEFONO 770

Diners disponibles

en primera i segona hipoteca i sobre finques rurals i urbanes. Dirigir-se a Josep Olivé, carrer de la Baixada, número 4.—Vendrell

Venda Casa número 3 del carrer de la Carniceria d'aquesta vila.
Per a informes: Josep Ferrer Bassa.

Café pur

Café amb aroma

Café fi de paladar

Compri a la casa

COLOMBO

Carré Santa Anna, 3

VENDRELL

Anàlisis y Graduació

DE

VINS

LABORATORI

ENOLÓGIC DE

Llicensat en Farmacia

Francisco Alsina

Doctor Robert, 28

Vendrell

Sombrereria

Vendrell

Especialitat en els encàrrecs de reforma, rentat i arreglo de sombreros :: usats ::

Ponent, 64

(junt al Teatre Goya)

Barcelona

Els recaders Minas i Martorell li servirán desseguida l'encàrrec que V. ens confii.

TITOLS DE XÓFER

Inscripció, Matricula, Assegurances tot lo necessari per a la circulació d'Automovils

Vos ho gestionarà: Pere Plana Mañé Major, 10.—Vendrell

Graduació de vins

i medicació de acidés volàtil

es fa amb tota cura i perfecció, mitjans l'empleo d'aparells Sallerón Dujarnin,

JOSEP SOLÉ

Comissionista en fems d'establada i vacarisses Taberna del Pi **VENDRELL**

Casa per a vendre

situada al carrer del Carreró i senyalada amb el número 47. Per informes dirigir-se al mateix carrer, número 27.

Ordinari a Barcelona

Es fa avinent al públic que'l servei que prestava en PERE MATA ha sigut traspassat a en

SALVADOR MIRÓ

que viu al carrer de Cristina Baixa, 42.

Per encàrrecs i recados:

Carrer de Montserrat, 20; cal Xacón

VENDRELL

Barcelona: Sant Vicens 4, tenda

Aprenent

s'en necessita un a la Llauneria i Lampisteria d'Estanislau Orpinell, carrer d'Angel Guimerà.

50 PESSETES
s'inscriuen

fasi la demanda ara mateix de un

Ford

EL AUTO UNIVERSAL

Representant al Vendrell i sa comarca: **RAMON CALMET**

Doctor Robert, número 42. - VENDRELL

El pare comensa, la mare troba que pot ajudar amb algom, fins els fillats contribueixen amb céntims, i en un temps assombrament curt, tota la familia disfruta dels plaers que representa el posseir un Ford, i Vosté ho pot fer ara immediatament el

Sistema Ford de pago setmanal
EL AUTO UNIVERSAL

Portins les primeres 50 pessetes. Allistis baix els termes d'aquest nou i sensill metode de comprar un Ford. Escolleix el model que desitgi. Nosaltres dipositarem el seu diner a un Banc de la localitat. Afegeixi una mica setmanalment. I es quedará sorprés de la rapidesa amb que s'acumula el diner quan tots ajuden. En poc temps la acumulació dels seus diposits farà que'l cotxe sia seu. Vingui a veure'ns, deixi que li donguem tots els detalls que V. desitja.